

1

Mijn rug is gevoelig na een lange werkdag, en ik strek hem een beetje terwijl ik door de lange gang loop langs de kamerdeuren van de bewoners.

‘Bedankt Sarah, en tot morgen!’ roept Jane vanuit de huiskamer, waar ze de koffiekannen over de tegelafeltjes aan het verdelen is. In de deuropening steek ik mijn hand op als groet, wat ze niet ziet.

De meeste bewoners zitten klaar voor de koffie. Oude mensen verspreid over slijtvaste banken. Een zacht geroezemoes van beleefdheden die worden uitgewisseld en tikkende breinaalden vult de ruimte.

‘Tot morgen,’ zeg ik, en Jane kijkt even op.

‘O ja, dat is waar ook, je gaat je verjaardag vieren!’ Ze klapt in haar handen en zegt enthousiast in de ruimte: ‘Sarah heeft een ronde verjaardag vandaag! Vijftig, toch?’

Ik knik en voel hoe de warmte zich over mijn hals verspreidt terwijl de bejaarden hun gezicht naar mij toe wenden en verschillende soorten felicitaties mompelen.

‘Ga je een feestje geven?’ vraagt Ellen Jensen, een van de bewoners, nieuwsgierig vanaf haar plek in de fauteuil bij de deur.

Haar haar is lichtgrijs en golvend als een pluizenbol die wacht tot je erop blaast, en haar gerimpelde gezicht is vriendelijk.

‘Ja...’ zeg ik, ‘ik ga het met wat vrienden vieren.’ Dat komt zo dicht in de buurt van de waarheid dat het geen echte leugen is. ‘Wat ben

je aan het lezen?’ vraag ik Ellen om het over iets anders te hebben.

De oude dame draait het boek om zodat ik de omslag kan zien. Het is een detective.

‘Ik heb hem bijna uit. En ik denk dat ik al weet wie de professor heeft vermoord!’ Ze lacht samenzweerderig en ik glimlach terug.

Ik hou niet zo van detectives. Je moet ze helemaal vanaf het begin lezen om het einde te snappen.

Onderweg naar de begraafplaats loop ik onder een appelboom door terwijl de wind de bloesem als roze sneeuw op mij neer laat dwarrelen. Ik ben erdoor verrast, en moet zo hard lachen dat een man verwonderd mijn richting uit kijkt, en ik haast me door de poort van de begraafplaats. In je eentje hardop lachen is een van die dingen waardoor mensen kunnen denken dat je gek bent.

Het duurt even voordat ik Jørgens graf vind. Het ligt in de rij tegenover het algemene graf. Een mooie plek met een platte grafsteen en een lage heg eromheen. Op de steen staat:

JØRGEN NIELSEN

* 23.11.1924

† 19.3.2019

De naam van zijn vrouw – Sine Nielsen – staat erboven. Zij overleed in 1993.

Ik zet mijn rugzak op het grind neer en haal er een campingstoeltje uit. Ik klap het stoeltje open, ga zitten en pak vervolgens het boek uit mijn tas.

Ken Follett: *Pilaren van de aarde*. Ik heb eerder al het einde gelezen. Dat is goed.

Jørgen had het bijna uit en had nog maar vijfenzeventig bladzijden te gaan. Dit is de tweede keer dat ik hem voorlees en vandaag ben ik van plan het boek uit te lezen.

Ik vind het prettig om het afsluiten zo snel mogelijk achter de rug te hebben, omdat je nooit weet wanneer er nog meer dingen komen.

Ik schraap mijn keel. ‘Tja, Sine, je moet je oren maar even dichtdoen, als je niet mee wilt luisteren. Dít is het boek van Jørgen.’

Ik vind de juiste plek in het boek en begin te lezen: ‘Hij had nooit gedacht dat de ridders aartsbisschop Thomas werkelijk zouden doden en zeker niet in een kerk.’

Het duurt niet zo lang om de roman uit te lezen. Ik sluit eerst het boek en vervolgens mijn ogen. Ik stel me het afsluiten voor als een kleine lichtflits. Het bewijs dat ik het juiste heb gedaan.

Het geeft me een warm en blij gevoel vanbinnen. Ook al riep de naam Thomas heel even wat gedachten op die ik niet wilde hebben. Ze zijn nu weer weg, aan de kant geduwd door het aangename besef iets voor een ander te hebben afgesloten.

Ik klap het campingstoeltje weer in, stop het samen met het boek in mijn tas en loop naar de kraan die bezoekers gebruiken om planten op de graven water te geven.

Er liggen twee groene gieters op de grond.

Ik ben mijn drinkflesje vergeten en vorm in plaats daarvan mijn handen tot een kommetje, laat er wat water in lopen en drink ervan. Het smaakt naar roest.

Nu moet ik alleen Agnethe nog voorlezen. Haar graf ligt aan de andere kant van de begraafplaats, en onderweg ernaartoe groet ik iedereen voor wie ik de afgelopen dertig jaar iets heb afgemaakt.

Ik knik naar Rita Agnes Jensen, die in 2010 overleed en een onafgemaakt borduurwerk naliet. Het topje van mijn linkerwijsvinger doet nog zeer als ik eraan denk. Erg fraai werd het niet.

Mijn wangen worden warm als ik langs het graf van Sonja Munch Madsen loop en ik moet denken aan de winter waarin ik een verzameling korte erotische verhalen voorlas waar ze de dag voor haar overlijden aan was begonnen. Ik had geen idee dat mensen erop konden komen over dat soort dingen te schrijven.

Yrsa Fisker heb ik maar kort gekend. Zij overleed aan een hartstil-

stand in het verzorgingshuis met een glas sap voor zich. Er zaten nog steeds ijsblokjes in het glas, dat ik leegdrank terwijl ik wachtte tot de mensen van de begrafenisonderneming haar kwamen ophalen.

En zo ga ik door terwijl ik langs de rijen overleden kennissen loop en denk aan de dingen die ik voor ze heb afgerond. Restjes koffie opgedronken, boeken uitgelezen, handwerkprojectjes afgemaakt.

Voor Agnethe lees ik de Bijbel. Het Oude Testament. Dit doen we al enkele maanden. Ze was nog maar net aan het stuk over de ark en de zondvloed toegekomen toen ze overleed.

Het is lastig om daaruit voor te lezen. Het afronden voor haar zal wel even duren, en ik heb me verschillende keren afgevraagd of uit een wat eenvoudiger vertaling voorlezen ook goed zou zijn – bijvoorbeeld de kinderbijbel van Johannes Møllehave – maar ik weet best dat dat niet de bedoeling is. Het afronden moet zijn van dat waar de overledene niet aan toe is gekomen, geen makkelijker sjoemeloplossing.

De schaduwen van de bomen worden langer terwijl ik aan het voorlezen ben, en ik begin het koud te krijgen.

Mijn appartement ligt niet ver van de begraafplaats. De snelste route naar huis vanaf zowel de begraafplaats als het verzorgingshuis is die langs de rijen flatgebouwen. De leukste is die langs de bakker, de supermarkt en de bloemenwinkel van Mehmet.

Die route kies ik altijd.

Mehmet staat in de deuropening van zijn winkel. Ik krijg vlinders in mijn buik als ik hem zie en ga wat vlugger lopen. Hij draagt vandaag een gebreide trui met een blauw met wit geometrisch patroon erop. De avondzon schijnt zacht op zijn krullende haar en accentueert het grijs erin. Hij lijkt in beslag genomen door iets aan de overkant van de straat. Zijn mond beweegt alsof hij iets aan het tellen is, maar ik kan niet zien wat.

‘Hoi Sarah!’ zegt hij als hij me in het oog krijgt. Hij lacht altijd op

een manier waardoor al mijn woorden plotseling verdwijnen en ik alleen maar domme dingen kan zeggen.

‘Hoi Mehmet...’ mompel ik en loop hem zo vlug als ik kan voorbij.

Ik had eigenlijk graag willen zeggen: ‘Ik ben jarig vandaag.’ En als ik wat moediger was geweest, er misschien terloops aan toegevoegd: ‘Ik was van plan een taart te halen. Wil je ook een stukje?’

Maar dat durf ik niet, en nu ben ik zijn winkel al voorbij, en de bakkerij ook.

Ik loop niet terug naar de bakker, want ik weet niet wat hij zal denken als hij daar nog steeds in de deuropening staat en me terug ziet lopen.

Mehmets bloemenwinkel zit hier al een aantal jaren, maar het is pas vier maanden geleden dat ik er voor het eerst kwam met mijn onderbuurvrouw, Elly. Ze was van plan een bloemstuk te maken voor de bruiloft van haar kleindochter. Hoewel ik zei dat ik niets van bloemen afwist, stond ze erop dat ik met haar meeging naar de bloemist om haar erbij te helpen.

Ik ben nooit bijzonder goed geweest in nee zeggen.

Terwijl Elly Mehmet aan een kruisverhoor onderwierp over de houdbaarheid en eigenschappen van verschillende soorten bloemen, stond ik midden in de winkel en liet me overweldigen door de geur van de vele planten en het geluid van Mehmeds zachte stem terwijl hij haar geduldig uitleg gaf over de verschillende bloemsoorten.

Elly had het de daaropvolgende vele weken over niets anders dan het bloemstuk en liet me talrijke schetsen zien die ze had gemaakt van hoe het moest gaan worden. Veel lelies en nog iets met gipskruid en kleine roosjes.

Ze dacht vast aan het bloemstuk toen ze de vrachtwagen over het hoofd zag die net de bocht om kwam, en er recht voor stapte.

Elly was nooit bijzonder goed geweest in multitasken.

Mehmed had het ongeluk zien gebeuren en vertelde me erover toen ik die middag op weg naar huis vanaf het verzorgingshuis zijn winkel passeerde. Het was de eerste keer dat ik hem sprak zonder

dat Elly erbij was, en ik raakte er zo door van de wijs dat ik eerst niet begreep waar hij het over had.

‘Ze moet wel dood zijn geweest,’ zei hij. ‘Want ze legden zo’n laken over haar heen, op de brancard. En ik kon zien dat het rood werd van het bloed, hier.’

Hij wees naar zijn buik en liet zien waar er bloed had gezeten.

Ik keek naar zijn trui. Er stonden drie herten op. Hij was veel te warm voor dit weer.

‘Hier zat bloed,’ herhaalde hij, wijzend naar een steigerend hert op zijn trui, en ik knikte, terwijl ik zat te denken dat zijn borst breed was en zijn tanden heel wit waren, en dat niet veel mannen zo’n lelijke trui konden dragen zonder er idioot uit te zien.

Mehmet kon dat wel.

‘Denk je ook niet dat ze dood was?’

Ik knikte opnieuw toen zijn woorden tot me doordrongen. Afgezien van mijn vader – en tot voor kort ook Mehmet – was Elly de enige levende persoon die ik buiten mijn werk om sprak. Ik zou haar gezelschap missen. Ook al was ze af en toe vreselijk saai geweest.

Het afsluiten moest voor Elly helemaal correct gebeuren, vond ik, en ik wist heel goed dat ik het bloemstuk voor haar moest afmaken.

‘Mehmet, heb je misschien ook lelies?’ vroeg ik hem.

Die had hij niet. Maar hij had wel rozen en ik kocht die om mee te oefenen voordat ik het bloemstuk met de lelies zou maken. Negen rozen. Hoewel op Elly’s tekeningen tien lelies stonden, hield Mehmet vol dat negen het juiste aantal was, en ik geloofde hem op zijn woord.

Ik wil nu niet verder over dat met Elly nadenken en haast me in plaats daarvan het laatste stuk naar huis.

Er ligt een envelop in mijn brievenbus. De aanblik ervan bezorgt me kippenvel. Ik herken de ronde blokletters. Terwijl ik de trap op loop, vouw ik de brief dubbel en probeer er niet aan te denken.

Mijn appartement ligt op de eerste verdieping, aan de linkerkant.

SARAH BERNHARDT BRUNDT staat op het koperen naamplaatje.

Ik ben vernoemd naar het favoriete gebakje van mijn moeder. Elke keer als iemand mijn volledige naam uitspreekt, moet ik aan mijn moeder en haar gebakjes denken. Hoe ze er altijd zoveel maakte dat de grote zilveren schaal helemaal vol lag. Hoe ze genietend in de knapperige chocoladekorst beet, terwijl haar zachte wangen meebewogen in het ritme van het kauwen. Het is een van de duidelijkste herinneringen die ik aan haar heb.

Ik ga naar binnen en blijf in de stilte van de donkere gang staan. Ik breng de dubbelgevouwen envelop naar mijn neus en ruik eraan. Soms heb ik het gevoel dat de brieven naar Australië ruiken, zonder dat ik precies weet hoe Australië ruikt. Deze brief geurt gewoon naar papier.

De drang om de envelop te openen is even sterk als anders, dus haast ik me naar de woonkamer. De hele achterwand bestaat van vloer tot plafond uit boekenplanken vol boeken. Ik heb overal het einde van gelezen. Maar niet het begin.

Op de onderste plank verbergt een stapel sjaals een grote hoeden-doos. Ik ga op mijn hurken zitten, doe de sjaals opzij en trek de doos tevoorschijn. Daarin liggen nog veel meer brieven. Er komen er twee per jaar, soms drie. Geen ervan is geopend. Ik gooi de nieuwe brief vlug bij de rest, doe het deksel weer op de doos, duw hem zonder ernaar te kijken ver naar achteren en bedek hem weer met de sjaals.

Dan vis ik *Pilaren van de aarde* uit mijn rugzak en zet het naast de andere exemplaren. Het zijn er nu drie, precies hetzelfde, met een afbeelding van zuilen en bogen op de voorkant.

Mijn maag knort. Ik loop naar de keuken en open de koelkast.

Het is lang geleden dat ik boodschappen heb gedaan, maar de eieren en melk zijn nog niet over de datum, dus ik maak een omelet. Dat eet ik vaak als avondeten.

De tomaten zijn een beetje gerimpeld, dus ik snij ze in stukjes en

bak ze ook mee, terwijl ik een verjaardagsliedje neurie. Het beste aan het maken van een omelet is het gevoel wanneer de dooier tegen de garde breekt. De korte weerstand van het vliesje van de dooier. Het op een na beste is kijken hoe de omelet er aan de onderkant uitziet als je hem in de pan omvouwt.

Ik laat de omelet op een porseleinen schaal glijden, garneer hem met wat bieslook en zet hem op tafel in de woonkamer. Dan pak ik ook een bord, het zilveren bestek van Georg Jensen en vul een glas van Boheems kristal met kraanwater.

‘Het feit dat niemand het ziet, betekent nog niet dat je je goede manieren kan laten varen!’ zei mijn grootmoeder vaak. Ik dek altijd netjes de tafel.

Mijn monogram is in de zilveren servetring gegraveerd waar ik het stoffen servet uit trek dat ik op mijn schoot uitspreid.

Ik zit over de tuin uit te kijken terwijl ik de omelet opeet.

Een klein meisje met lang blond haar zit in haar eentje te schommelen. Onderwijl zingt ze luid. Het is een kinderliedje, over een boom in een bos die vol hangt met van alles. Takken, twijgjes, nesten, cocons. Mevrouw Sørensen zong het af en toe terwijl ze de was ophing. Ik weet nog dat ik al die opsommingen en herhalingen destijds maar irritant vond, maar nu ik het met het heldere, opgewekte stemmetje van het meisje hoor, vind ik het eigenlijk wel leuk.

Ik ga wat meer rechtop zitten zodat ik haar beter kan zien.

Ze is hard aan het schommelen. De schommel hangt bijna loodrecht in de lucht en geeft af en toe een ruk als ze zo hoog gaat dat de zwaartekracht eraan trekt.

Ik weet nog goed hoe het voelt om zo hoog te schommelen.

Sarah

1974

De lucht was helderblauw en mijn schoenen waren zilverkleurig.

Ik trok met mijn armen aan de metalen kettingen van de schommel en strekte mijn voeten zo ver mogelijk naar voren, steeds hoger en hoger schommelend.

Als ik aan het schommelen was, droomde ik ervan zo hoog te gaan dat de schommel over de stang heen zou draaien, zodat ik even ondersteboven hing. Elke dag oefende ik in de vaste overtuiging dat als ik daar op een dag in zou slagen, er iets magisch zou gebeuren. Wat dat magische was, wist ik niet, maar het was vast iets groots en moois, want ik had nog nooit gehoord dat het iemand was gelukt.

‘Saaaaarah? Het eten is klaar!’ riep mama uit het keukenraam en ik sprong van de schommel zonder eerst af te remmen.

Het voelde als vliegen.

‘Mama! Ik sprong midden in de lucht van de schommel!!’ riep ik vanuit de hal terwijl ik mijn schoenen uitschopte.

Ze belandden boven op elkaar, waardoor het leek alsof de ene over de andere heen aan het bokspringen was. Het zag er zo grappig uit dat ik even bleef staan en erom glimlachte. Toen zette ik ze netjes tegen de muur. Mevrouw Sørensen gaf me altijd de wind van voren als ik mijn spullen in de gang neersmeet.

Mama zette de pastapan op tafel in de eetkamer.

Het was een van die verdrietige dagen. Eén van de huildagen. Je kon die dagen altijd van tevoren voelen aankomen. Toen ik vanochtend wakker werd, hing het verdriet zo zwaar in huis dat het bijna tastbaar was. Als een groot, donker dier dat mama met zijn zware poten vastgreep. Daarom had ik de hele dag buiten op de schommel gezeten, zodat mama haar huildag voor zichzelf kon hebben.

Als je een wens in vervulling zou kunnen laten gaan door de schommel rond de stang te draaien, dan zou ik die huildagen helemaal weg wensen.

‘Wat knap van je, schat,’ zei mama, terwijl ze zich vooroverboog om me te knuffelen, zodat haar grote boezem tegen mijn wangen drukte. Ik snoof de veilige geur van mama in me op. Zweet, etensgeur, bloemen. Mama.

Alles aan mama was groot, zacht en felgekleurd.

Haar haar was dik, krullend en het glansde in dezelfde kleur als een kastanje die zojuist uit zijn groene, stekelige schil is gepeld. Haar enorme lichaam was altijd gehuld in kleurrijke kleding die ze zelf maakte. Die dag was het een flessengroene jurk.

Het allermooiste dat ze ooit had gemaakt was een oranje jas, gevoerd met zwarte zijde, die ze vorig jaar had genaaid. Mama had er zo prachtig in uitgezien, en ik was er trots op door de supermarkt te lopen met een moeder die zo mooi was – maar nu was de jas alweer te klein geworden en ze kwam het huis niet meer uit. Ze groeide sneller uit haar kleding dan ik.

‘Ik geef jou eerst een kleine portie,’ zei mama, zoals gewoonlijk. ‘Het is belangrijk om niet meer op te scheppen dan je op kunt. Je mag altijd meer, maar in andere delen van de wereld zijn er kindertjes die hongerlijden, dus het is belangrijk dat we ons bord leegeten.’

Ik knikte. Ook al snapte ik niet helemaal hoe je bord leegeten hongerige kinderen kon helpen. Ik begreep wel dat het belangrijk was om dingen af te maken. Ze af te sluiten.

‘Ik heb mevrouw Sørensen gisteren gevraagd een tas vol boeken voor jou bij de bieb te halen, dus we kunnen vanavond wel samen gaan lezen.’

Mevrouw Sørensen kwam om de dag en deed dan boodschappen, ruimde op, ging naar de jeugdbibliotheek, deed de was en maakte schoon – alleen voor het koken wilde mama zelf zorgen.

Mama schepte spaghetti met vleessaus op beide borden – een enorme portie voor zichzelf en een kleine portie voor mij – en sneed mijn spaghetti in kleine stukjes zodat ik die makkelijker zonder te morsen kon eten.

Ik knikte voorzichtig. Boeken uit de bibliotheek waren veilig, de sprookjes die mama zelf verzong niet. Als ze een goede dag had, bakte ze taarten en las ze voor uit boeken van de bibliotheek. Op de huil-dagen vertelde ze sprookjes. Zielige verhalen over prinses en arme dienstmeisjes die verliefd werden en elkaar nooit konden krijgen. Als de dag met zo’n sprookje eindigde, was de volgende dag ook weer een huil-dag.

Slechts één keer had een bibliotheekboek een huil-dag veroorzaakt.

Dat was op een keer in de winter geweest. Mevrouw Sørensen had mij ’s ochtends een bibliotheekboek voorgelezen, over een meisje dat binnenkort naar de kleuterschool zou gaan. Het meisje werd door haar vader naar school gebracht, en voor het eerst had ik aan dat met papa’s moeten denken. In bijna alle prentenboeken kwamen papa’s voor. Papa’s die een pijp rookten, de zeven zeeën bevoeren, karbonades bakten of kinderen naar de kleuterschool brachten. Papa’s – niet alleen mama’s. Pippi Langkous had niet eens een mama. Die avond zat ik aan tafel te tekenen, terwijl mama door een kookboek bladerde.

Ik tekende een meisje dat naar de kleuterschool ging, net als in het boek. Ze kreeg krullen, net als mama en ik, maar ik gaf haar jurk hetzelfde blauwe bloemenpatroon dat het meisje in het boek had gehad, ook al had ik zelf niet zo’n jurk.

Mama en mevrouw Sørensen hadden verschillende keren gevraagd

of ik niet naar de kleuterschool op de hoek wilde, maar dat wilde ik niet. Vooral omdat de tweeling in het huis aan de overkant, die me altijd plaagde, daar naartoe ging, maar ook omdat ik het niet leuk vond om mama helemaal alleen te laten op alle dagen dat mevrouw Sørensen niet kwam. Maar daarom kon ik nog wel tekenen dat ik ernaartoe ging.

‘Waarom heb ik geen papa?’ vroeg ik, en nog voordat die vraag mijn mond uit was, wist ik al dat het een vergissing was.

Mama keek niet op van het boek, maar aan de manier waarop haar lichaam verstijfde kon ik zien dat ze me wel had gehoord. Toen begonnen haar grote schouders te schokken.

Een huil dag. Ik had een huil dag veroorzaakt en toen ik later in bed lag, wist ik dat ik de hele volgende dag op de schommel zou zitten.

De gedachte aan toen zorgde ervoor dat ik van mijn stoel wilde opstaan en naar mama toe wilde rennen om haar een knuffel te geven. Maar dat deed ik niet, want dan zou ze vragen wat er aan de hand was, en dan zou ik het misschien vertellen.

In plaats daarvan liet ik mijn benen tegen de stoel bungelen en schopte met mijn hakken tegen de tafelpoot, alsof ik de verdrietige herinnering op die manier kon laten verdwijnen.

‘Ga even normaal met je benen zitten, schat.’ Mama glimlachte naar me en ik hield op.

‘Eet eens door,’ zei ze, terwijl ze zelf een vork vol spaghetti in haar mond stopte.

Mama kauwde langzaam, strooide met enige regelmaat meer Parmezaanse kaas over haar pasta en genoot zichtbaar van elke hap. Ik vond het leuk om de waarderende aandacht te zien die ze besteedde aan alles wat met eten te maken had.

‘Wat is jouw moeder diiiiik!’ had de stomme tweeling van de overkant afgelopen zomer geroepen terwijl ik met krijt op de stoep aan het tekenen was. Sindsdien had ik op straat spelen vermeden, want stel je voor dat ze het nog een keer zouden zeggen, en stel je voor dat mama het zou horen en van streek zou raken.

‘Meer spaghetti, lieverd?’ vroeg mama, terwijl ze zichzelf nog een keer opschepte.

Ik schudde mijn hoofd. Mijn buik zat vol.

‘Ik zat te denken dat we, nadat we de tafel hebben afgeruimd, eens naar taartrecepten voor je verjaardag moesten kijken. Heb je al een taart uitgekozen?’

‘Die gebakjes met dezelfde naam als ik,’ antwoordde ik.

‘Die zijn ook heerlijk, die Sarah Bernhardt-gebakjes,’ zei ze glimlachend. ‘Dan maak ik die en ook nog wat taarten. Je wordt per slot van rekening niet elke dag vijf, toch?’

Ik knikte en bedacht me dat we maar met z’n tweeën zouden zijn, en misschien ook met mevrouw Sørensen.

Mama kon goed koken, maar ze was nog beter in het bakken van taarten. Ze kon een hele dag bezig zijn met taartbodems maken, vullingen uitproberen en schattige marsepeinen bloemetjes en andere decoraties vormen.

Bijna elke week maakte ze wel een taart voor een bruiloft of een verjaardag en kreeg daar geld voor. Het was mevrouw Sørensens idee geweest om in de plaatselijke supermarkt een briefje op te hangen met foto’s van taarten, en prijzen. Ze hing regelmatig nieuwe briefjes op als alle strookjes met ons telefoonnummer waren afgescheurd.

Elke keer dat mama een mooie taart had gemaakt, nam ze er een foto van met haar polaroidcamera, deed die in een plakboek en schreef op voor wie de taart was gemaakt en wat erin zat.

Ik vond het heerlijk om door dat boek te bladeren.

De mooiste taart was die voor de dertigste verjaardag van kruidenier Hansen.

Die had omdat hij van zeilen hield de vorm van een zeilboot, en hij smaakte naar frambozen en chocolade.

Ik had de schaaltes met frambozen- en chocolademousse mogen schoonlikken terwijl mama de taart in elkaar zette. Dat mocht ik vaak, en ik kon niets beters bedenken dan op de rand van het aanrecht te zitten, met mijn mond vol heerlijke smaken, en toe te kijken hoe de taarten vorm kregen.

Na het eten ruimden we de tafel af. Ik droeg de zware pan en was er trots op dat ik hem nu helemaal zelf op het aanrecht kon tillen. Ik kon merken dat ik al groot werd. Vijf jaar. Dat klonk als veel!

Daarna zat ik op de bank, met mama's arm om mij heen, te luisteren naar haar rustgevende stem die over taarten, verjaardagen en andere leuke dingen vertelde, totdat mijn ogen zwaar werden en ik tegen haar aan in slaap viel.